

ZIUA 5. Vineri, 21 iulie

Ce am mâncat ieri seară? Păi cred că a fost prima oară când am lăsat în farfurie. Am avut un fel de tocăniță de linte cu porc și un sos ciudat. Cum barca e suedeză, steagul e suedez, și mâncarea e suedeză. Sau cel puțin așa-mi spun colegii, că e meniu specific lor. La desert am avut niște clătite fără aromă, dar cu umplutură gustoasă, ca la papanași - dulceață cu un fel de smântână pufoasă.

Revin puțin la ziua de ieri, pentru că nu s-a terminat odată cu cina. Se pare că echipajul a aflat din nu știu ce surse că dimineața fusese văzut ursul într-un anumit loc. Așa că, după masă, ne-am îmbarcat iarăși în zodiac și am plecat în căutarea lui. Cele două femei mai în vârstă au vrut să stea în față și m-au dat la o parte cu eleganță. M-am enervat. Știu că normal e să ne rotim, dar acolo e singurul loc unde pot să manevrez cele două obiective fără să mișc prea tare barca și toate lucrurile din ea, ori să lovesc pe cineva. Oricum, știu că oftica mea a fost nefondată și că nu am mai multe drepturi decât ceilalți, dar oameni suntem. Mi-am asumat să fiu sincer în rândurile astea și, cum comunitatea de aici e o parte extrem de importantă a expediției și experienței în sine, mă gândesc că sunt importante de împărtășit și stările astea. Închid paranteza.

Revenind, ne-am plimbat mult și bine cu zodiacul, fără urme de urs sau vreo altă vietate. Nici măcar pescăruși nu erau. La un moment dat, vântul a început să bată puternic, dar probabil sângele meu încins de la frustrare și nervi, mi-a ținut de cald.

A fost o plimbare obositoare, în urma căreia simt că am rămas doar cu multe curiozități despre geologia locului. Am văzut munți cu nisip gălbui, o imagine la care nu mă așteptam. Ba chiar în câteva locuri s-au format plaje înguste cu nisip. La un moment dat am găsit un cadru simpatic, mai ales că cerul era clar ca oglinda și se reflecta frumos muntele în apă, dar nu a trecut nicio pasăre prin cadru ca să-mi placă cu adevărat. Păstrez totuși imaginea pentru documentarea locului.

Ne-am întors la nava-mamă și am selectat și editat pozele de la cliff până după miezul nopții, când am capitulat și m-am băgat la somn extenuat.

M-am trezit speriat la 3 dimineața. Am crezut că s-a rupt nava în două sau că ne-am lovit ca Titanicul. Nu știu ce comparație să gădesc ca să descriu sunetul. E ca atunci când pică zăpada de pe casă. Sau cum huruie mașina de spălat când întoarce rufele pe toate părțile la turație mică și le răstoarnă lent în cuvă.

M-am dezmeticit repede - am ajuns la gheață! Iar acum o spargem. A fost momentul în care bătăile de frică ale inimii au devenit bătăi de emoții și adrenalină. Am făcut ochii mari, am sărit din pat și am ieșit afară, să trăiesc pe deplin experiența. Afară, sunetul e mai puțin înfricoșător decât în cabină. În schimb, aerul e mai tare și mai răcoros. Nu am net ca să verific temperatura. Sper să nu fie placebo și să-mi imaginez asta doar pentru că suntem la 80 de grade Nord și peste tot în jur plutesc bucăți de gheață. Liniștea e deplină. Sentimentul e copleșitor.

Am stat lipit de aparatul foto mai bine de 4 ore. Suntem în Seven Islands, iar peisajul se schimbă cum clipești. Avem doi sori. Unul pe cer, și altul identic în apă, ambii cu halouri în culorile curcubeului. Totul e limpede și plin de reflexii. Albastrul are aici gama completă de

nuanțe. Sunt culorile Polului Nord. Iar când cerul e traversat de nori, albastrul devine galben-portocaliu și te întrebi cum e posibil așa ceva. Nicio așteptare nu aveam de la lumină și, când colo, ea se dă în spectacol cu prima ocazie.

Trez de la 3, azi am stat cu ochii pe ceas, să fiu primul la mic dejun. Mai ales că între timp am trecut pe la bucătărie și am văzut cum chef-ul nostru pregătește chiflele alea proaspete, cu mac, susan sau brânză. Acum realizez că el se trezește în fiecare zi la orele astea. Nu știu de când e în bucătărie, dar pe la 4 dimineața știu sigur că am făcut o poză cu el.

Abia am așteptat să termin de mâncat, ca să ies din nou afară. M-am simțit ca atunci când ninge în copilărie și mă rugam să nu se termine niciodată. Mă uitam la fulgi la fel de fascinat cum mă uit acum la iceberguri.

Afară, oglinda se aburise. Mai puțin metaforic: cel mai senin cer și cea mai limpede apă erau acum în ceață totală. Mai puțină vizibilitate, mai mult loc pentru imaginație. Puteam să visez mai ușor că lângă spărgătorul nostru de gheață se joacă de-a v-ați ascunselea un ursuleț.

Cu ochii închiși, zăpada cade mai puternic de pe acoperiș, iar mașina de spălat huriu exponențial.

Azi l-am filmat iarăși pe Rebin, cu rugămintea să-mi dea și mie câteva secvențe pe el nu le folosește. Eu încă n-am înțeles cum poți fi și fotograf și videograf în același timp. Și-mi pare rău că n-am descoperit secretul. Cred că pur și simplu trebuie să trec la treabă și să nu am pretenția să le fac la fel de bine pe amândouă. Dar îmi dau seama câte poți transmite chiar și printr-un clip banal de câteva secunde. La început zâmbeam când Rebin filma tot ce prindea, însă pe zi ce trece pricep că e o experiență unică în viață și, mai ales pentru cadre video, nu e nevoie de cine știe ce moment. Dacă în fotografie trebuie să ai lumină senzațională sau să prinzi un cadru unic, în filmare e suficient să ai un peisaj frumos ca să poți spune o poveste. Fotografia vorbește mai greu de la sine.

Tot scriu și-mi dau seama că am ajuns cu povestirea abia pe la 9 dimineața... Mai sunt atâtea de spus! Sper să nu adorm cu capul pe agendă. Mă uit în telefon să-mi amintesc ce s-a mai întâmplat și retrăiesc un cadru pe care cred că doar aici îl pot vedea. Cum spuneam, făceam pe asistentul cu Rebin, care vorbea pe limba lui, Dumnezeu știe ce, și stătea cu spatele la imensitatea care ne înconjura. La un moment dat se mișcă din cadru și văd un fenomen necunoscut. Deasupra apei trona un curcubeu alb! Un arc imens cuprindea marea și îmbrățișa gheața. M-am gândit la efectul Gloria pe care visez de mult să-l fotografiez, dar nu am avut ocazia. Iar acum văd ceva mai spectaculos, ce nici nu știam că există. Mulțumesc, cerule!

După o așa zi lungă și intensă, simțeam nevoia de somn ca de aer. Dar pentru că adrenalina îmi pompa în vene, am ales să merg în sufragerie și să editez. Atunci l-am cunoscut mai bine pe Mister Cai (a se citi „Țai” în chineză). Se uita cu admirație peste fotografiile mele și m-a întrebat de ce ale lui nu sunt așa de clare, deși are fix aceeași lentilă. Am încercat să depistăm împreună problema, dar e greu tare prin semne. Știe doar puțină engleză, iar când vedem că zâmbim tâmp unul la altul, o căutam cu privirea pe Nanzi, salvarea noastră. Am aflat că Mr. Țai a fost și în Africa și în Tibet, de unde mi-a arătat câteva fotografii superbe cu o vacă specifică zonei, asemănătoare cu un zimbbru. Apoi a venit la noi și băiatul cu

Hasselblad la gât care, când mi-a văzut fotografiile, a zis că se duce să-și șteargă cardul. Am râs mult și recunosc că m-am simțit bine. M-am umflat puțin în pene, dar cred că mai mult m-am bucurat că am interacționat și cu chinezii și chiar ne-am simțit bine împreună.

Deși eram încă ofticat pe doamnele mai în vârstă, nu am putut să nu râd cu cea mai amuzantă (nu-i dau numele că poate o să citească cândva jurnalul, dar mergeți voi la paginile anterioare și faceți asocierea cu personajul). Mulți erau fascinați că au văzut sânge pe gheață și erau convinși că acolo se hrănise de curând un urs. I-am auzit vorbind, dar nu m-am dus să văd pata. La ce bun, dacă ursul nu-i acolo? Când vine doamna mai amuzantă la mine și-mi arată pe telefon gheața roșie: „Haha! Auzi la ei, zic că aici sunt urme de sânge! Dar nu e sânge, pentru că barca noastră e roșie exact la bază, acolo unde a atins gheața și a colorat crăpătura. Haha, și ei spun acum prostii în documentar!” Avea dreptate și aproape că am râs cu lacrimi împreună.

Nu trece mult timp și auzim cel mai frumos strigăt - „polar bear, polar bear!” Fugim cu toții la prova și vedem niște pixeli mișcători, crem, undeva foarte departe. Am descoperit că era tot Fram cu mama lui, dar alt Fram și altă mamă de data asta. I-am urmărit cu obiectivul ca prin binoclu, pentru că erau prea departe pentru fotografii. După comportament, am înțeles că era vremea ca mama să se despartă de pui. Da, acea zi...Cred că cea mai grea zi pentru un animal. Și-au continuat drumul la distanță - față de noi, dar și între ei. Am ratat un show de zile mari, fiindcă puiul Fram se oprea din când în când ca să mai facă o tumbă în zăpadă. Ca saltimbancul din copilăria mea. Vedeai pixelul de culoarea untului cum se mișcă pe gheață și, dintr-odată, din el mai rămâneau doar niște puncte negre - lăbuțele lui când stătea cu picioarele în sus și se freca de zăpadă. I-am urmărit până când mi-a obosit privirea.

Puțin dezamăgit, m-am întors la editat. Nu m-am așezat bine pe canapea, că Mister Țai strigă cu frenezie: „polar bear, polar bear!” Am ieșit din cabină și am văzut un urs mare, care venea din stânga navei de data asta (babord, tribord...nu știu) și se îndrepta ca teleghidat în cealaltă direcție, acolo unde au dispărut pixelii crem cu puncte negre la piciorușe. Fram cel mare era atât de pornit, încât abia am avut timp să mă așez pe burtă, să-mi îndrept obiectivul spre el și să-l prind în câteva fotografii. Dar a stat cu fața la noi! Mormăia întruna, de parcă voia să fie sigur că știm cu toții de prezența lui. Călca apăsat pe gheață. Clipeai, și vedeai apoi că s-a aruncat deja în apă și înota cu viteză spre următorul petic de zăpadă. Acolo unde bucățile de gheață erau mai apropiate, calcula cu precizie și făcea un salt perfect. În aer, părea jucărie de pluș. Când ieșea din apă, părea o sirenă nervoasă - conștientă de frumusețea ei mai ales când își scutură pletele-n vânt și în aer sar mărgelile de cristal, dar prea grăbită să ajungă la ales. Am deviat rău. Vorbesc despre o sirenă, când în fața mea aveam cel mai fioros urs polar, nebun să se împerecheze cu femela ce ne-a salutat de departe sau flămând să mănânce puiul ce urma să se despartă de mamă. Natura are legile ei, nu tocmai ușor de înțeles câteodată, dar sigur mai logice decât ale oamenilor.

Fram cel mare a dispărut la fel cum a apărut. Repede. Mormăind fioros. Cu ținta bine definită. Dacă Origo ar fi fost mai mic, ar fi trecut prin el ca o săgeată. Dar așa, s-a văzut nevoit să ocolească nava mare de fier, după ce ne-a arătat de la câțiva metri cine e regele Arcticii.

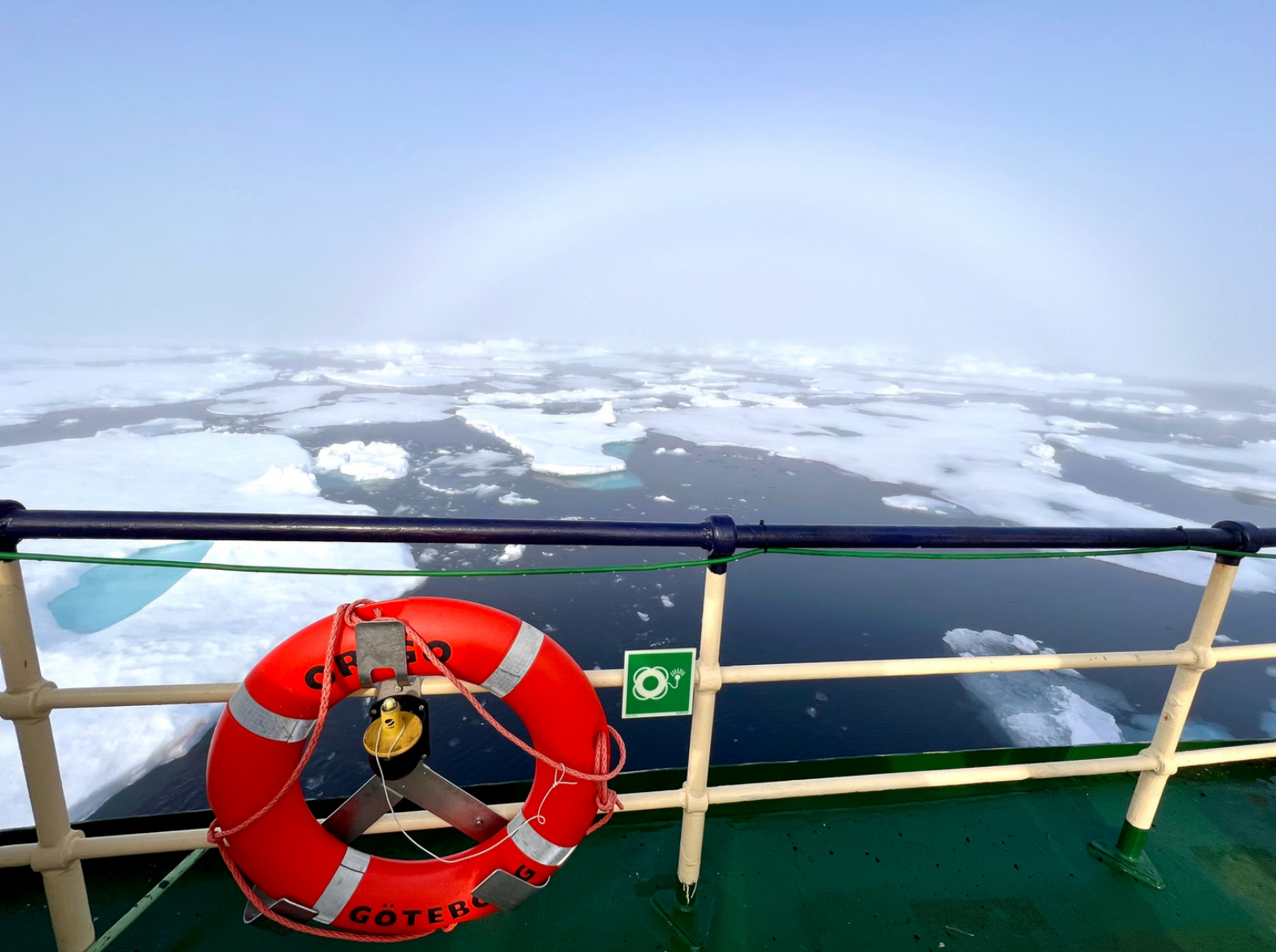
Nu știu cum se face, dar astăzi a fost ziua în care cina noastră a fost aranjată afară, sus pe punte. A fost o seară festivă, care probabil a celebrat sosirea la capătul drumului. De aici, putem face manevre doar la stânga sau la dreapta.

Îmi dau seama că a trecut jumătate din expediția noastră. Sau poate pe ea o sărbătorim? Meniul de petrecere este un grătar sfârâitor, în cel mai nordic punct în care putem ajunge. Origo stă nemișcat de ceva timp și cred că mai rămânem aici vreo două zile. Mă gândesc că dacă stăm mai mult poate fi periculos, fiindcă gheața se mișcă și se poate compacta și strânge nava.

La aperitiv am avut o gustare cu creveți, ou și castravete. Un „bite” perfect. Urmat de grătarul perfect cu cartofii perfecți. Am avut până și puțină muzică într-o boxă mică. Ni s-a dat și sangria din partea casei, dar cum nu beau, m-am bucurat pentru ceilalți. Atmosfera perfectă, într-un peisaj de poveste. Oamenii râdeau, povesteau entuziasmați cum a fost pentru ei experiența cu Fram cel mare, iar în spatele lor trona liniștea. O mare întunecată la baza navei, aproape neagră, care se deschidea ușor cu fiecare metru în depărtare. Un cer gri lângă noi și o bucățică de lumină în zare, care colora marea în auriu. Peste tot, presărate bucăți de gheață, turcoaz în apă și albe la suprafață, unde era zăpada. Nu știu să descriu mai bine festinul de culori, dar l-a detronat cu brio pe cel culinar.

Salutări de la 80°53'44" Nord! În față, banchiza, sau „gheața împachetată”. Și speranța că va mai fi acolo. Că o vom lăsa să fie cât de intactă se poate. Cu mai puține fisuri...și mai multe visuri.

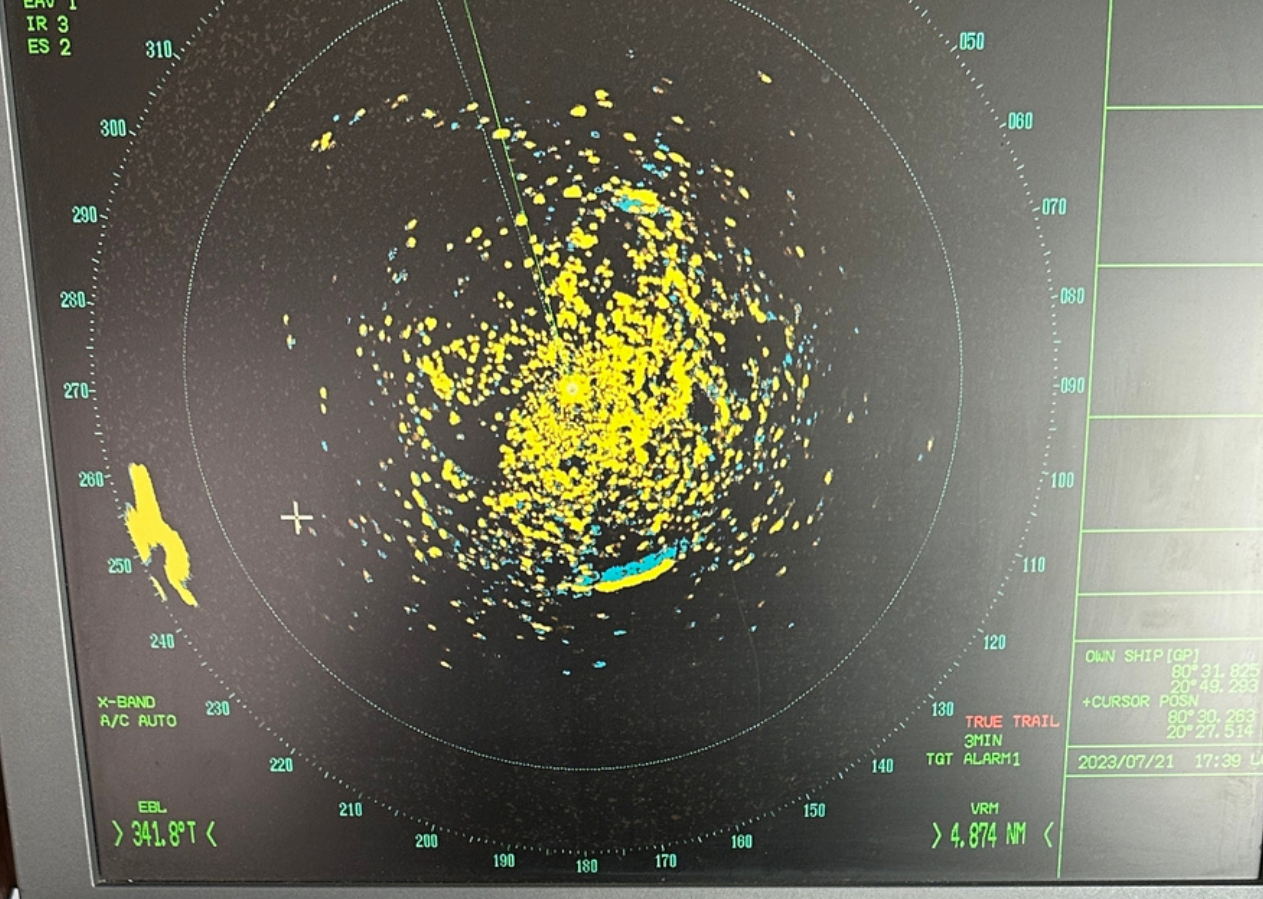

EA 1
IR 3
ES 2

OWN SHIP [GP]
 80° 31.825 N
 20° 49.293 E
 +CURSOR POSN
 80° 30.263 N
 20° 27.514 E
 2023/07/21 17:39 L0

130 TRUE TRAIL
 3MIN
 TGT ALARM1

VRM
 > 4.874 NM <

X-BAND
 A/C AUTO

EBL
 > 341.8° T <

x-band/3cm

OLÓRIN

Installation Inspection Diesel generator
 M/S Origo

Vessel: M/S Origo
 Call signal: SMYR
 IMO No: IMO 5180295
 Port of Registry/Flag: Gothenburg/Sweden
 Owner: Zachau Expeditions in Svalbard A/S

Rare's Best
PHOTOGRAPHY

